

Tad R. Callister
președintele general al Școlii de duminica

Părinții – principalii învățători de Evanghelie pentru copiii lor

În cele din urmă, căminul este mediul ideal pentru predicarea Evangheliei lui Isus Hristos.

Ben Carson a spus despre el însuși: „Eram cel mai nepregătit elev de clasa a V-a din toată clasa mea”. Într-o zi, Ben a dat un test la matematică ce a constat din 30 de exerciții. Elevul din spatele lui i l-a corectat și i l-a dat înapoi. Învățătoarea, doamna Williamson, a început să numească fiecare elev pentru ca acesta să-i spună nota obținută. În cele din urmă, a ajuns la Ben. Rușinat, el a bombănit răspunsul. Doamna Williamson, crezând că el a spus „9”, a spus că pentru Ben să rezolve 9 din 30 era un progres minunat. Elevul din spatele lui Ben a spus tare: „Nu nouă! El nu a rezolvat... niciunul”. Ben a spus că îi venea să intre în pământ de rușine.

În aceeași perioadă, mama lui Ben, Sonya, se confrunta cu propriile încercări. Ea era una dintre cei 24 de copii ai părinților ei, avea doar trei clase și nu știa să citească. Se căsătorise la vârsta de 13 ani, divorțase, avea doi fii și îi creștea în ghetourile din Detroit. Cu toate acestea, se bizuia fără teamă pe forțele proprii și avea credința fermă că Dumnezeu

avea să-i ajute pe ea și pe fiii ei dacă își făceau partea.

Într-o zi, viața ei și a fiilor ei a ajuns la o răscruce. Ea și-a dat seama că oamenii de succes cărora le făcea curat în case aveau biblioteci – ei citeau. După muncă, ea s-a dus acasă și a oprit televizorul la care se uitau Ben și fratele lui. În principiu, ea a spus: Voi, băieți, vă uitați prea mult la televizor. De acum înainte vă puteți uita doar la trei emisiuni pe săptămână. În timpul liber, vă veți duce la bibliotecă – veți citi două cărți pe săptămână și-mi veți face un rezumat.

Băieții au rămas șocați. Ben a spus că nu citise în viața lui vreo carte, cu excepția cazului în care i s-a cerut la școală. Ei au protestat, s-au plâns, s-au certat, dar nu le-a fost de niciun folos. Apoi, Ben a spus: „Ea a spus foarte clar ce dorea. Nu mi-a plăcut regula, însă hotărârea ei de a ne vedea mai buni mi-a schimbat viața”.

Și la ce schimbare a dus... În clasa a VII-a, el avea cele mai bune note din clasă. A obținut o bursă pentru a merge la Universitatea Yale, apoi la

Facultatea de medicină Johns Hopkins unde, la vârsta de 33 de ani, a devenit șeful secției de neurologie pediatrică și chirurg de renume mondial. Cum a fost posibil acest lucru? În mare măsură datorită unei mame care, fără prea multe dintre comoditățile vieții, a slujit cu credință și sârguință în calitatea ei de părinte.¹

Scripturile vorbesc despre rolul părinților – că au datoria de a-și învăța copiii „doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt” (D&L 68:25).

În calitate de părinți, noi trebuie să fim principalii învățători de Evanghelie și principalele exemple pentru copiii noștri – nu episcopul, nu Școala de duminica, nu Tinerele Fete sau Tinerii Băieți, ci noi, părinții. În calitate de principalii lor învățători de Evanghelie, îi putem învăța despre puterea și realitatea ispășirii – ale identității și destinului lor divin – și, făcând astfel, le oferim o temelie sigură pe care să clădească. În cele din urmă, căminul este mediul ideal pentru predicarea Evangheliei lui Isus Hristos.

În urmă cu aproximativ un an, am primit o însărcinare în Beirut, Liban. În timp ce mă aflam acolo, am cunoscut o fată în vârstă de 12 ani, pe nume Sarah. Părinții ei și doi frați mai mari se convertiseră la Biserică în România, dar apoi au trebuit să se întoarcă în țara lor când Sarah avea doar șapte ani. În țara lor, Biserica nu era prezentă, nu exista nicio unitate organizată, nu exista Școala de duminica și nici programul Tinerele Fete. După cinci ani, această familie a aflat de existența unei ramuri în Beirut și, exact înainte de sosirea mea, au trimis-o pe Sarah, fiica lor în vârstă de 12 ani, însoțită de frați mai mari, să fie botezată. În timp ce mă aflam acolo, a avut loc o adunare de devoțiune în

cadru careia eu am vorbit despre planul salvării. Sarah și-a ridicat deseori mâna și a răspuns la întrebări.

După adunare, știind că nu avusese aproape deloc contact cu Biserica, m-am apropiat de ea și am întrebato: „Sarah, cum ai știut răspunsurile la acele întrebări?”. Ea mi-a răspuns imediat: „Mama m-a învățat”. Ei nu au avut Biserica în comunitatea lor, dar au avut Evanghelia în căminul lor. Mama ei era principala ei învățătoare de Evanghelie.

Enos a fost cel care a spus: „Cuvintele pe care le-am auzit deseori spuse de tatăl meu despre viața veșnică și despre bucuria sfinților au coborât adânc în inima mea” (Enos 1:3). Nu există vreo îndoială legată de cine a fost principalul învățător de Evanghelie al lui Enos.

Îmi amintesc cum tata stătea relaxat lângă șemineu citind scripturile și alte cărți bune și cum eu mă așezam lângă el. Îmi amintesc cartonașele pe care le ținea în buzunarul de la cămașă, pe care erau scrise citate din scripturi, din Shakespeare și cuvinte noi pe care le memora și le învăța. Îmi amintesc întrebările și discuțiile legate de Evanghelie din timpul meselor. Îmi amintesc de numeroasele ocazii în care tata m-a dus să-i vizităm pe cei în vârstă – cum ne opream să cumpărăm înghețată pentru cineva sau o cină cu pui pentru altcineva sau cum oferea câțiva bani prin intermediul străngerii lui de mână în semn de rămas bun. Îmi amintesc sentimentul plăcut și dorința de a fi ca el.

Mi-o amintesc pe mama care, deși avea aproximativ 90 de ani, gătea în bucătăria ei de la bloc și cum, apoi, ținea în mână o tavă cu mâncare. Am întrebato unde se ducea. Mi-a răspuns: „O, mă duc să le duc ceva de mâncare celor în vârstă”. Mi-am spus: „Mamă, tu ești cea în vârstă”. Niciodată nu pot să-mi exprim pe deplin

recunoștința față de părinții mei, care au fost principalii mei învățători de Evanghelie.

Unul dintre cele mai însemnate lucruri pe care le putem face ca părinți este de a ne învăța copiii despre puterea rugăciunii, nu doar rutina rugăciunii. Când aveam aproximativ 17 ani, am îngenuncheat lângă patul meu spunându-mi rugăciunea de seară. Fără să știu, mama stătea în ușă. După ce am terminat, ea mi-a spus: „Tad, îți ceri Domnului să te ajute să-ți găsești o soție bună?”.

Întrebarea ei m-a luat total prin surprindere. Acela era ultimul lucru la care m-aș fi gândit. Mă gândeam la baschet și școală. Prin urmare, am răspuns: „Nu”, la care ea a spus: „Ei bine, ar trebui, fiule; va fi cea mai importantă decizie pe care va trebui s-o iei vreodată”. Acele cuvinte au pătruns adânc în inima mea și, astfel, în următorii șase ani m-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să-mi găsesc o soție bună. Și, o da, El chiar mi-a răspuns la acea rugăciune!

În calitate de părinți, ne putem învăța copiii să se roage pentru lucruri care au consecințe eterne – să se roage pentru tăria de a fi curați din punct de vedere moral într-o lume foarte dificilă, de a fi supuși și de a avea curajul să apere ceea ce este drept.

Nu ne îndoim că cei mai mulți dintre tinerii noștri își spun rugăciunea de seară, însă, probabil că mulți dintre ei întâmpină greutate în ceea ce privește obiceiul de a-și spune rugăciunea personală de dimineață. Ca părinți și principalii lor învățători de Evanghelie, putem îndrepta aceasta. Care părinte din vremurile Cărții lui Mormon și-ar fi lăsat fiii să mărșăluiească spre câmpul de luptă fără o platoșă, un scut și o sabie care să-i protejeze împotriva potențialelor lovituri mortale ale dușmanului? Dar câți dintre noi ne lășăm copiii să iasă din casă în fiecare dimineață și să se ducă spre cele mai periculoase dintre toate câmpurile de luptă, pentru a-l înfrunta pe Satana și nenumăratele lui ispite, fără platoșa, scutul și sabia lor spirituale care rezultă din puterea protectoare a rugăciunii? Domnul a spus: „Roagă-te tot timpul... ca să-l poți învinge pe Satana” (D&L 10:5). În calitate de părinți, le putem insufla copiilor noștri obiceiul și puterea rugăciunii de dimineață.

Putem, de asemenea, să ne învățăm copiii să-și folosească timpul în mod înțelept. Uneori, asemenea Sonyei Carson, va trebui să punem piciorul în prag, cu dragoste, dar ferm pentru a limita timpul pe care copiii

noștri îl petrec în fața televizorului sau cu alte dispozitive electronice care, în multe cazuri, le monopolizează viața. În schimb, trebuie să le redirecționăm timpul către activități mai productive, axate pe Evanghelie. Poate că la început vom avea parte de împotrivire, de plângeri, însă, asemenea Sonyei Carson, trebuie să avem viziunea și voința de a rămâne fermi. Într-o zi, copiii noștri vor înțelege și vor aprecia ceea ce am făcut. Dacă noi nu facem aceasta, atunci cine?

Ne putem întreba: au copiii noștri parte de cele mai bune eforturi ale noastre spirituale, intelectuale și creative sau au ei parte de timpul și talentele noastre rămase după ce am dat tot ce am avut pentru chemarea noastră în cadrul Bisericii sau la locul nostru de muncă? În viața care va veni, nu știu dacă titluri precum episcop sau președintă a Societății de Alinare vor dăinui, dar știu în mod cert că titlurile de soț și soție, tată și mamă, vor continua și vor fi respectate în lumi fără sfârșit. Acesta este un motiv pentru care este atât de important să ne onorăm responsabilitățile de părinți aici, pe pământ, pentru a ne putea pregăti pentru acele responsabilități mult mai mari, dar similare, din viața care va veni.

Ca părinți, putem merge înainte având asigurarea că Dumnezeu nu ne va lăsa niciodată singuri. Dumnezeu nu ne dă niciodată o responsabilitate fără să ne ofere ajutor divin – despre aceasta pot depune mărturie. Mă rog ca noi, în rolul nostru divin de părinți, și în parteneriat cu Dumnezeu, să devenim principalii învățători de Evanghelie și principalele exemple pentru copiii noștri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Vârstnicul Jörg Klebingat
din Cei Șaptezeci

Apropiați-vă cu încredere de scaunul de domnie al lui Dumnezeu

Folosind ispășirea lui Isus Hristos, puteți începe să creșteți încrederea dumneavoastră spirituală, începând de astăzi, dacă doriți să ascultați și să acționați.

Pe o scară de la 1 la 10, cum ați evalua încrederea dumneavoastră spirituală înaintea lui Dumnezeu? Aveți o mărturie personală despre faptul că, în calitatea dumneavoastră de sfânt din zilele din urmă, sacrificiul dumneavoastră de până acum este suficient pentru a moșteni viața veșnică? Credeți cu sinceritate că Tatăl Ceresc este mulțumit de dumneavoastră? Ce gânduri v-ar veni în minte dacă, peste un minut, ați avea un interviu personal cu Salvatorul? Imaginea de sine v-ar fi dominată de păcate, regrete și defecte sau, în mod firesc, ați simți bucuria acestei perspective? I-ați căuta privirea sau ați evita să-L priviți? Ați zăbovi la ușă sau v-ați apropia cu încredere de El?

De câte ori dușmanul nu poate convinge sfinți imperfecti, totuși lup-tători, ca dumneavoastră, să-și abandoneze încrederea într-un Dumnezeu

personal și iubitor, el se folosește de o campanie vicioasă, cu scopul de a vă îndepărta de Dumnezeu cât mai mult posibil. Dușmanul știe că, într-adevăr, credința în Hristos – acel tip de credință care produce îndurare necontenită și chiar miracole puternice – este strâns legată de încrederea personală în faptul că vă străduiți să alegeți ce e drept. Din acest motiv, el va căuta să influențeze gândurile și sentimentele dumneavoastră cele mai profunde pentru a vă spune minciuni – că Tatăl Ceresc este dezamăgit de dumneavoastră, că binecuvântările ispășirii nu vă sunt accesibile, că nu are nici un rost nici măcar să încercați, că toți ceilalți sunt mai buni decât dumneavoastră, că sunteți nedemn și o mie de variante ale aceleiași teme malefice.

Dacă permiteți acestor glasuri să vă facă să aveți o părere de sine tot mai rea, nu vă puteți apropia cu încredere